## 2. Kõrn ja perremees.

Talvine kange külm talli õige äritsik, ja tõmmar õige pensu üks klaasi õlle, jõri ja jõrvi päälle, kuna vaene kõrn oma käigiga külmanüd kuiva päälle jäi. Kange külmaga hüpar tõ; jõrna ja tõrna, nina otse mõnt vee-kombreesti (tahes) kortsis, ent ei õiwa täiwe koftsi poolt. Würiste jäi hää nõnu kellel: jäät tale, kõrn perremiet minne küll warta käsp nõlla, talwe kortsi otsa. Ollegi tals mehe tare een, ker küsse: „Noh, kõrn, mis ja tahat?" Kõrn pellema: „Jäi perremees! Hoia minne talwet taari tõrdub, juwel joola rohuk, jõi oppa ma julle üle kelli ja hüä oppuse!" Selme jõrnega perremees kullel kõrna palwet, nina pand kõrnatsese talwes taari tõrdube kõrn ta kõrd tale newajani ennatse jõrwi ja jõrwa, ilma wäsi jäi. Kui illus newäi kätte tulli, lesti kõrn taari tõrdust wälla ja ta hüpar wuljewa ojadse poole, ninu ussi perremeest ka üttesi teda uelle jaatma, ta talwed omma tõrna pita, hüwä oppust ja de. Perremees liht ka üles. Ojadsest peeren ütel kõrn, kawaljõsi wee poole kaijen: „Perremees, jäi perremees, liida kõwwer lõhmud, jõsu õgew nüüd!" — Perremehe jüä läts julle libt oppuse päält täis, ja ta haard melga maast, et jeega selmile kõrmale pihta panda, — jäät kõrar kõrnatsene walinega uelle, ja olli päält läsetu perremees käend kahitsden tare manu tagasi. —

Jaffermann Mihkel, Suwa

## 3. Kõlon kõige paremb.

Muste-muhaawa olli üks waene talomees sidon, käsidiwiga jauhman. Kiwi küüs wäga kõwaste, ja üttemoodu, ent waese mehe kõrwast olli, nüüd üttes ja leelotas (laules) kiwi: „Küdsa-koadsa! Küowak hüä elo!" Selda enemb waene meestiline selle päale mõtel, seda selgemb, ja sunnitsambar jäi kiwi küdsmine: minne küowake elama ehk on ka päal „hüä elo". Ellõnigi põnn jauh weel waene mees kõnatamatelt käsitsema meelega, kõomi kindma nõu-



käen, wäia kõoma kõdko panda, küowake elama minnä. Kui mõtelda, nii tetti, mees, waene meer läts küowake ja elli ka jäät, kui kunagi waene mees. Kui ta ka jäät käsidiwiga jauhma läts — küdi kiwi: „Kui jäät, nii jün, kui jääl, nii jün!" Nüüd jäi meer arwu, et wanarahwa tähendusel ja mõistusõnat õigus om: „õgon päigon om hää, kon meid ei ole" ja „hää om igon paigon, ent koton kõige paremb!" —

Villemarie Ohrem,
43 aa. w.

## 4. Helde mustlane.

Mustlaste perekond jõttis ütte waesele talo-maija, kon kesagi muid kõton ei ole, kui tütrik üksinda. Oma mustlase kombe pera murderdas (päale ajas, küsis) ta tütrikku käest ütte ja töist toidu-kraami, ent maja olli ejäi kõigest ikka toidusest täis, ja mustlase tuwas silm tundse ka seda töisi olewat. Nüüd töi mustlane kõrmest kõtiaelsega wälja tuwa, nina nõuab tütrikult käsidiwi kerkeri. Tütrik wei mustlase õita, et ta jäät oma kraa, ora kõik jahwatada. Ent töi-hetkeni de mustlane ei wõi ise jahwatada, enge käsk tütrikul. Tütrik ei nõua ka ilma palgata näid rõjama, ja mustlane wõtt omest reis-pannast iluse kelme wälla, panu tütrikule jahwatamise palgas, mida see hää-meelega kaala pand, jauhma mees. — Olli jahwatüs otsas, jahu koton, kagsas mustlane kelme, tütriku kaelast ära, minne päale rüwiane ilma näod, kuna kaewal mustlane teda selmilt tõõste: „Meeni hürsi, seeni helko, meeni hürsi, seeni helko, (helmi) ega ja ilma palgata ei jahwata." —

Villemarie Ohrem.

## 5. Wele leinamine.

Ütel Setul olli welle furma wõõle päal maan, ninu pia ja hinge heitmas, kui ta küsest wõlu talli. Ta püüs weel temaga päiu käen alli, — leinas welli kaibaden: „O mu kuku, hüwwä wellokesi! Kawi üteh, olli üteh, fündi elama, olõ-ör kõrbemise, olõ-ör